

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ' - Φύλ. 21 ΠΑΡΗΣ, ΣΑΒΑΤΟ, 29 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1916 ΑΡΙΘΜΟΣ 602

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

— Από σήμερα θα βγαίνει ο Νουμάς με 8 σελίδες κάθε Σαβάτο και θα πουλιέται το κάθε φύλλο

20 — ΛΕΠΤΑ—20.

— Τὴν ἀντιπροσωπεία τοῦ «Νουμᾶ» τὴν ἔχει τὸ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ Ε.Κουκλάρα (ὁδὸς Ἀκαδημίας 53, ἀντικρὺ στὴ Ζωοδόχο Πηγῆ). Ἐκεῖ γράφονται συντρομητές, πουλιῶνται περασμένα φύλλα κτλ. κτλ.

— Στὴ Θεσσαλονίκη ὁ Νουμάς πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖο Καστρινάκη καὶ Γεωργαντᾶ (ὁδὸς Ἐλ. Βενιζέλου ἀρ. 105).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΗΜ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.—Ἵστερα ἀπὸ χρόνια.
Κ.ΚΑΡΘΑΙΟΣ—Θάθελα γάμον διδασκαλὸς σου.
Ι. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ—Τὸ συμπόσιο.
Γ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ,—Φθινόπωρο.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ—Πλάτ' στὴν ἀγάπη (συνέχεια).
Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ—Ἀπὸ τὰ «Ρουμπιγιὰτ τοῦ Ὁμάρ Καριάμ».
Ο,ΠΙ ΘΕΑΕΤΕ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στὴ φύση ὄξω χυνόπωρο καὶ μέσα μου ὁ χειμῶνας,
Καὶ σμίγει ἡ θλίψη τῆς ζωῆς τὴ θλίψη τῆς ψυχῆς,
Μ' ἀνόφελος ὁ σπασοχρόνος καὶ μάταιος ὁ ἀγῶνας
Ὡς τοῦ, ὀπνοῆ, νὰ βγῆς!
Στὰ φύλλα πού σοφιάζονται, σάπια φύλλα καὶ
[τρῖζον,
Βλέπω κ' ἐγὼ τὶς σκέψεις μου νὰ πέφτουνε μια-μιά,
Ξερόφύλλα πού οἱ ἀνεμοὶ τῆς μοῖρας τὰ γριῖζον
Στοῦ νοῦ τὴν ἐρημία.
Ἄδεις, στοὺς κλώνους οἱ φωλιές κ' ἄδεια μὲς τὴν
[καρδιά μου
Τῶν πόθων ἢ φωλιά. Σκέλεθρα μου ἄνοι οἱ καιμοὶ
Καὶ σὰν ὄσκιες ὀλόμαυρες τρέμουν βαδιά-βαδιά μου
Στῆς φρίκης τὴ στιγμῆ.
Τὸν μέγα πόνο τῆς ζωῆς τραγῶ καὶ πίνω ἀγάλη.
Στὸν οὐρανόν, ὦ σύννεφα, καὶ μέσα μου, ὦ σιωπῆ,

Μουχρὸ ἀπλώνετε σάβανο καὶ τῷ θυνοῦ σας πάλι
Τὸ δάκρυ ποῖός νὰ εἴπῃ!
Σπονδὴ στερνὴ, μνημόσυνη γιὰ τὶς χαρὲς πού σβύνουν
Μόλις κ' ἀνθίσαν μιὰν αὐγῆ, στῆς ἀνοιξῆς τὸ φῶς
Ἀνοίγοντας τὰ κοσμικὰ ματάκια τους, πού κλείνουν.
Τῶρ', ἀγνωμες τοῦ πῶς. . . .
Μὲς τὸ κρεβάτι τοῦ χαμοῦ ψυχομοχᾶν κ' οἱ ἀγάπες.
Μὰ γὼ πού ἀκούγω στοὺς παλιούς τὰ σβυστὰ
[λόγια—ὀμιέ!

Τάκουσα—ὄτ' ἔτο πρωτάκουστο καρδιόχτυπο—πούτ' ἄπες,
Ἄγῳπη, ἐσύ σ' ἐμέ!
«Τώρα, μὲ τὸ χυνόπωρο, θὰ φύγουμε κ' οἱ δύο μας».
Κι' ἀλήθεια! ποὶ νὰ καλογίν' ἡ νέα φωτιά καπνός,
Καπνός ἔγινε ἀνάσπαστος τὸ πύρινο ὄνειρό μας,
Πού ἦπτε τὸ ὄφρανο.
Καὶ τὸ στοιχὶ τῆς τρικυμιάς, τὸ ξωτικὸ τῆς μπόρας,
Λεξ' κ' ἄλλο πιά δὲν πρόσμενε, τόσον τώρα καιρό.
Παρά τὸν ἦχο τῆς βροντῆς γιὰ νὰ χορῶψη ἐξώρας
Τὸν ἄγριο του χορῶ:
Τὸν ἄγριο καὶ βροχὶ χορῶ πού μ' ἔχει μέσα πάρει,
Πού μ' ἔχει πάρει καὶ ποτές ἴσως δὲ θὰ σταθῶ
Νὰ βοῶ λιμάνι τῶν παιδιῶν, τῶν κόπων μαξιλάρι,
Νὰ γλυκαναπαυτῶ.

Ἵμως ἄς μὴν ἀργῶσε αὐτό!—Τὶ θέλει τάχα ἡ Μοῖρα
Πέρα ἀπ' τοὺς κύκλους τους ἔδῳ, νὰ σέρνη με. ἡ
[σκληρῆ!

Βρίσκω καὶ κάτου δῶ στὴ γῆς διάπλατη κάθε θύρα
Πρὸς τὸ ἡλῆσιο πρωῶ.
Μὰ τώρα πού ὑπολότατο τεντῶνει τὸ σκοτάδι
Παντοῦ στά ἐντός, στά γύρω μου, τοὺς μάρους
[πλοκαμιούς,
Τώρα νὰ με ἀραχμένος πιά στὸ Χριστιανικὸ βράδι,
Ἄγνος μὲς τοὺς ἀγνοῦς.
Δὲν καρτερῶ τὸ θάνατο δίχως κάποιονε πόθο—
Σὲ σὺλλογίμ' ἔρημ ζωῆ, μὰ δὲ σὲ λαχαρῶ.—
Βλέπω: ἡ ψυχῆ μου τὰ φτερά διπλώνει, ὦ καὶ τὸ
Κάτου ἀπὸ ἓνα Σταυρό... [νιώθω

Γ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ

Ἐνα σφόδριγμα βραχνῶ ἐργασταίου γέμιζε τὴν
πρωτὴν ἡσυχία. Ἄλλο πῶς μακρῶ, ἄλλο...
Ὁ γέρο Μούλλκας εἶχε ἐτοιμαστὴ καὶ περῶμενε τὸν
καρπὸ του.
— Ἄ κόμ!... ἔκανε.
— Νά, νά!... ἔφθασα!...
Καὶ φάνηκε ἡ γονιὰ τῆς μένης φλυτζάνι μεγάλο
νὰ ἐρχετα, σκεπατμένο μὲ μεγάλη φέτα ψωμιού.
— Ὅριστε!... δὲν ἀργησαί!... Κ' ἔπειτα τώρα
σφυροῦνε οἱ φάμπρικες!...
— Νά, νά!, ἔχεις δίκαιο... Δὲ σοῦπα καὶ τί-
ποτα δά...
Ἐγείνε σιωπῆ. Αὐτὸς ἔπινε τὸν καρπὸ του κ' ἄ-
αυτὴ τὸν κόττιζε. Ἄλλά, σὲ λίγο, ἀρχισε νὰ φλυ-
αρεῖ.
— Ἡ Κατερίνα οὔτε ἀκούστηκε!.. ἔχει γούστο νὰ

γελώσθηκε και τόν πήρε για καλά!... Και ποιός να ξυπνήσει τόν προκομένο της; που χτές τὸ βράδυ τῆς πήγε πάλι στουπὶ!... δὲν μπορούσε νὰ κρατηθεῖ στὰ πόδια του! Καὶ ἔλο τὸ ἴδιο τραγοῦδι λέει:

"Ἄν εἶσαι δυοσαφίνι
νὰ πέσουν τ'άνθη σου!...

Δὲν τὸν ἔχω ἀκούσει ποτὲ νὰ λέει ἄλλο! Μὰ θὰ ξέρει κι' ἄλλο; Δὲ λὲς πὼς τῶμαθε κι' αὐτό! γιατί ἔχει ἓνα κεφάλι νὰ! ντουβάρη!

Ὁ ἄντρας τῆς χαμογελοῦσε και κουνούσε τὸ κεφάλι του.

Αὐτὴ πήρε πιὸ πολὺ φόρα και θέλησε ἀκόμα νὰ πει, ἀλλὰ τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται.

— Τί, τὸν ἤπιες;

— Ναί, ναί, νάταν κι ἄλλος!

— Δοιπὸν πᾶς! Ἄ, γιὰ ἄκου! Μέσα στὸ χαρτὶ σοῦχω κι ἓνα κομμάτι κρέας, πούμεινε ἀπὸ χτές. Γιὰ πρόσζεε τώρα, μὴ σοῦ κολήζει πάλι αὐτὸς ὁ χοντρομούρης καὶ στὸ φάει.

— Καλά, καλά! ἄσεμε τώρα νὰ πάω!

— Ἄντε! στὸ καλὸ κι ὁ νοῦ σου νάγε δῶ!

Χοντρή, ὅπως ἦτανε μὲ γελαστὸ πρόσωπο, δταν στράφηκε ὁ γέρο Μούλκας τὴν εἶδε νὰ τὸν κοιτάζει και νὰ τοῦ χαμογελά. ἀπ' τὴν ἐξώπορτα, κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς.

**

Σιγά, σιγά βράδιζε γιὰ τὴ δουλιά, ποῦχε κοντὰ ἓνα μικρὸ λιμανάκι. Εἶδε ὅμως, καθὼς προχώρησε ἀρκετά, πὼς δὲν εἶχε βρεξη, ἐπιθυμία νὰ ἐργαστεῖ αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

— Μπᾶ! ἔκανε.

Ἀλλὰ, ἂν κέθαλε τὰ δυνατὰ του, δὲν κατόρθωσε νὰ βγάλει αὐτό, ποῦ εἶχε. Ἦθελε καλλίτερα νάμεινε στὸ σπίτι του, νὰ ἤσυχάζε και νὰ μὴ ἐργαζότανε.

Καὶ ἦταν ὥραία μέρα, ἐλαφρὰ συννεφιασμένη, μὲ σύννεφα ἄπυρα και ὅμοια μὲ πούπουλα.

Μικρὸ ἀεράκι φυσούσε ψυχρὸ και ὄρθο.

Καὶ ἐρημικὰ στοὺς δρόμους. Κλειστὰ τὰ παράθυρα και οἱ πόρτες μαγαζιῶν, σπιτιῶν. Μὲ βῆμα ἀργὸ ἔφθασε στὸ λιμανάκι, ὅπου ἀντικρὺ, γινότανε μιά μεγάλη αἰσοδομή.

Τ' ἀγκυρῶνα ποῦ θὰ πελεκούσε, ἦτανε ριχθὲν ἀνάκατα και τὸνα κοντὰ στὸ ἄλλο.

Πέρα ἀπὸ μιά μεριά τῆς θάλασσας, ἀραιοδωχὴ, ἦταν σὰ γυαλί, τὰ νὰ μὴν αἰσθάνονται και νὰ ἔμεινε ἀσχημάτητη στὸ χᾶδι τοῦ μικροῦ ἀέρα, ἓνα βυρκακί, δίκως πανί, ἀκίνητο, τοῦ φανήκε νὰ μοιάζει σὰ μύγα νεκρὴ πάνω σὲ καθρέφτη.

Ἔβγαλε τὸ σκακίκι του και ἄρχισε νὰ δουλεύει.

Καθὼς δούλευε ὅλο ἄκλειστὰ κρημνικὰ τοῦ ἐρχόντουσαν στο νοῦ.

— Μπᾶ, σὲ καλὸ μου! εἶπε ποῦ τὸ πακατῆρῆσε.

Καὶ ἐκκολούθησε νὰ πελεκᾷ τὰγκωνάρια.

Ἄκουσε σὲ λίγο γέλια και ὁμιλίεζ ζωηρές. Εἶδε δύο νέους νὰ περνοῦνε, μὴ νὰ μὲ κοντὸ φουστάνι και μεγάλο πολὺ καπέλο κένια νὰ ἀμύσταχο, ξανθὸ. Ἐνόησε πὼς ἦταν ἐρωμένοι.

— Στὸν καιρὸ μου γινόντουσαν αὐτὰ ἔτσι; ρώτησε τὸν ἑαυτὸ του.

Κάτι τοῦ ἤρθε στὸ νοῦ και τὸν ἔκανε νὰ κουνήσει ἄκλειστὰ τὸ κεφάλι.

— Μὰ τί ἤθελε τότε; ρώτησε σχεδὸν δυνατὰ τὸν

ἑαυτὸ του, ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος και σκεπτικός.

Σηκώθηκε ἀφίνοντας τὸ πελέκημα, ἔκανε τσιγάρο και τὸ ἀναψε, ζητώντας νὰ μὴ σκάπτεται αὐτό, ποῦ τοῦχε ἔρθαι στὸ νοῦ. Ἡ ματιά του πήγε πέρα και εἶδε τοὺς δύο νέους μακρὰ νὰ χάνονται και αἰσθάνθηκε λύπη, λύπη.

— Μπᾶ, τί ἔπαθα! εἶπα.

Ἀπὸ μιά πορτοῦλα, κείνη τὴ στιγμή ἓνα παιδάκι πετάχτηκε, μὲ ναυτικά, ζωμένο ἓνα σπαθάκι.

Ἔνας κόσμος καλῶς σὰ νάκανε νὰ κινηθῆ, ἓνας ὀλόκληρος; κόσμος νεκρωμένος νὰ ἐπαιρνε ζωὴ.

Κοῦνησε σιγὰ τὸ κεφάλι. Πόσα και πόσα δὲν τοῦ θύμιζε αὐτό!

Θυμήθηκε ποῦ εἶχε δνεירו νὰ γείνει στρατιωτικός και φανταζότανε.

— Πᾶνε, πᾶνε!

Ἡ ματιά του πήγε στὰ μουστάκια του και τὰδε ἄσπρα, ἄσπρα και θέλησε νὰ θυμηθεῖ πόσον καιρὸ τὰ ἤξερε μαθῶρα και ἂν ἦτανε.

Πέταξε τὸ τσιγάρο του κ' ἔσκυψε στὴ δουλιά του και ἄρχισε πάλι νὰ πελεκᾷ ρυθμικὰ τὰγκωνάρια.

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺ και εἶδε πὼς εἶδε μπορούσε νὰ δουλέψει και στάθηκα.

— Μὰ τίνε αὐτό! εἶπε.

Ἔμεινε κηθισμένος σὲνα ἀγκωνάρι, ἀρκετὴ ὥρα, μὲ σκυμένο τὸ κεφαλι, ὕστερα σηκώθηκε και πήρε τὸ ροῦχὸ του.

— Τί τὰ πακατῆς; ρώτησε τὸν ἑαυτὸ του.

— Ναί, ναί, δὲ μπορῶ! τοῦ ἀπήντησε.

Μάζεψε τὰ ἐργαλεῖα, πήρε τὸ φαί του, ποῦ τόχε βάλει μέσα σὲ ἀγκωνάρι, τυλιγμένο στὴν πετσέτα, και τράσηξε γιὰ τὸ σπίτι του.

**

Ἐκπλωμένος ὁ γέρο Μούλκας στὸ κρεβάτι του ἔμεινε. Ἦθελε πὼς δὲν ἦταν καλά, ἀλλὰ μάλιστα πολὺ ἀσχημα. Ὁ γιατρός, ἔπος τοῦ μιλοῦσε, ὁ τρόπος του, και τὸ ἔργον του, ποῦ ἄκουσε, καμικὴ ἐπίδεξ δὲν τοῦ ἔδνε.

Ἔμεινε ὅμως ἤσυχος, γαλήνιος. Ἀπὸ μικρὸς δούλευε, δούλευε! Ἔ, τώρα θὰ ἤσυχάζε! Τὰ δνειρα τὰ πελεκᾷ και τὰ χα καὶ ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του. Ἀπὸ τότε ἄκουσε τὸ ρακινιστήριό του.

Καὶ δταν περὶ αὐτὸ; Ἡδὲ δούλευε, δούλευε. Εἶχε συνθηθεῖ και σ' αὐτὴ ζωὴ και βιάταν καλά, ἔλα καλά, ἂν δὲν ἔρχε μὴ αἰτία...

— Ὅλα καλά, καλά!

Θέλει νὰ τὸ πει, νὰ τὸ πει, μὰ ὅσο και ἂν προσπαθεῖ μὴ τὸ νὰ κλείσει τὸ στόμα του, νὰ ἐμποδίζει κάτι ποῦ ἔρχεται, ποῦ θέλει νὰ βγεῖ πιά ἔξω, δὲν μπορεί νὰ τὸ κατορθώσει. Καὶ φωνάζει τὴ γριά του.

— Γιὰ νὰ τοῦ πῶ, γυναίκα! τῆς λέει ποῦ πήγε κοντὰ του. Γιὰ πὲς μου, ὅλο καλά δὲν περάσαμε; ἔτσι δὲν εἶνε;

— Ἔ, σὲ καλὸ σου, τοῦ ἔπε κείνη, τίνε αὐτὰ ποῦ λέει!...

— Γιὰ ἄκου, ἐπέμεινε κείνος, γιὰ ἄκου!.. Ἄσεμε, θέλω νὰ πῶ! Περάσαμε καλά! και θὰ περνοῦσαμε ἀκόμα καλλίτερα, ἐγὼ δηλαδὴ, ἐγὼ θὰ περνοῦσα καλλίτερα, ναί, ἂν δὲν ἦταν ἓνα σαράκι σωστό, ποῦ μᾶτρωγε, μᾶτρωγε!

— Μπᾶ, Χριστὸς και Παναγία! Καὶ τί σαράκι ἦταν αὐτό, ποῦ ἔστρωγε; ἔκανε κείνη.

— Δέ μπορῶ πιά καί θά τὸ πῶ ! Εἶναι τόσα χρό-
νια πού τῶχω μέσα μου !

Εἶναι πολλὰ χρόνια, θάνατι ἴσχαμε τριάντα, τριάντα
ἔνα. Ἐνα βράδυ εἶχα ἔρθει στοῦ σπῆτι. Θάμπιωνα κάτι
καί θά ἔφευγα. Ἄντελήφτηκα μιὰ ταραχή.

Καί τὸ μάτι μου, ἔταν περνοῦσα νὰ πάω στὴν
κουζίνα, γιὰ νὰ πάρω καίνο, πούχα ἔρθει, πήρε μιὰ
ρεμπόυπλικα μαύρη πάνω σὲ μιὰ καρέκλα! Ταράχτη-
κα, ἀλλ' ἔκανα πῶς δὲν εἶδα. Ἄμα γύρισα ἀπ' τὴν
κουζίνα τὸ καπέλο δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ, εἶχε χαθεῖ !

— Μπά, σὲ καλό σου, σὲ καλό σου ! Βρέ, Βρέ!...
ἔκανε ἡ γριά του, μὰ δὲ ρωτοῦσες, χριστιανέ μου,
δὲ ρωτοῦσες !.. Πῶ, πῶ !.. καί τόχε σαράκι !.. τόσα
χρόνια !.. Αὐτὸ τὸ καπέλο, βρέ χριστιανέ μου, ἦταν
τοῦ χάχα τοῦ γαμπροῦ σου!.. Δὲν τὸν εἶχες διώξει,
πού ἦταν ἀρραβωνιασμένος ; Ἔ, εἶχε ἔρθει κρυφά νὰ
δεῖ τὴν ἀδελφή σου καί νὰ μοῦ πει νὰ σοῦ μι-
λήσω. Καί μόλις ἀκούσανε πῶς ἔρχεσαι τοὺς κόπηκε
ἡ χολή τους καί κρυπτήκανε κ' οἱ δύο !.. Γιὰ φαν-
τάσου ! Καί τί γέλια, πού κάναμε ὑπερὰ μὲ τὴν
ἀδελφή σου γι' αὐτὸ τὸ καπέλο !

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Ἄπὸ τὸ Ε' βιβλίον

Το Συμπόσιο

ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟ

Γιορτὴ μεγάλη — ὥραία μου — γινόταν

Στὸ παλάτι τοῦ ῥήγα τοῦ τρανοῦ,

Τῆς γῆς ἐκεῖ ταν ὄλα τὰ λουλούδια

Κι' ὄλα τ' ἀστέρια ἐκεῖ ταν τοῦρανοῦ.

Τοῦ βασιλείου του τὰ ὄμορφα κοράσια,

Καί τὰ ξανθὰ καί τὰ μελαχρινὰ,

Μὲ χεῖλια σὰν τὰ κόκκινα κεράσια,

Σὰν τοῦ Μαῖοῦ τριαντάφυλλα πρωῖνά.

Ἐκεῖ κι' ὁ Βασιλιάς ξανθὸς κι' ὥραϊος

Σὰν ἥλιος μεγαλόπρεπος περνάει

Μὲ τὸ βασιλικὸ χαμόγελό του

Κρίνα καί ρόδα ὀλόγυρα σκορπάει.

Κερνᾶν κρασί χρυσοπυμένα ἀγόρια

Σὲ ποτήρια ἀπὸ κρούσταλλο γυαλι...

Μὲ κάθε ὥραία ὁ Βασιλιάς τσιγκρίζει

Τὸ ποτήρι, καί τῆς γλυκολαλεῖ.

Κι' ἀνάμεσα στὰ τόσα τὰ κοράσια,

Ὡς ξεχωρίζεις τὸν αὐγερινό,

Ξεχώρισε πανέμορφο κοράσι

Σὰν ἄνθος τρυφερό, μελαχρινό.

Ταράζεται καί πάει καί τὸ σιμώνει,

Κι' ὡς νὰ τσιγκρίζει ἐπῆγε ὁ Βασιλιάς

Στρᾶν ... πέφτει τὸ ποτήρι του κομμάτια

Στὰ πόδια τῆς μικρῆς τῆς κορασιάς.

Τάγορια πού κερνοῦσαν κιτρινίσαν,

Τῶν κοριτσιῶν τὸ χρῶμα εἶχε κοπεῖ

Κι' ὁ Βασιλιάς θλιμμένος πάει νὰ γείρη

Κι' ὕπνο τὴ νύχτα ναῦρη δὲν μπορεῖ.

Χαράματα τὴν κορασίδα κραῖζει,

Κορώνα στὰ μαλλιά τινὲ φορᾶ,

Βραχιόλι τὸ μεγάλο του βασιλείου

Στὸ τρυφερό τὸ χέρι τῆς περνώ.

Γιορτὴ μεγάλη — ὥραία μου — γινόταν

Κι' ἔπαιρνε ὁ ῥήγας τὸ μελαχρινό.

Τὸ κοράσι, πού τόχε ξεχωρίσει

Ὡς ξεχωρίζεις τὸν αὐγερινό.

Ἀπριλῆς 1916.

ΙΩΣΗΦ ΓΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΣΟΥ

Ὅταν σὲ βλέπω, ἀγάπη μου, θλιμμένη,

Θάθελα νὰ γινόμουν δασκαλός σου,

Καί νάνοιγα πλατὺν τὸν κόσμον ἐμπρός σου

Γιὰ νάκανα τὴν πίκρα σου νὰ γένει

Γλυκιά — Σὰν εἶσαι ἀγάπη μου θλιμμένη,

Θάθελα νὰ γινόμουν δάσκαλός σου.

Παιδί μου, ὅταν σὲ βλέπω κακιομένη,

Θάθελα νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ ἀνοιξῶ

Τὸ στήθος σου, τὸ μάλσαμο νὰ ρίξω

Τῆς γνώσης, πού ὄλα στὴν καρδιά γλυκαίνει

Θάθελα σὰ σὲ βλέπω θυμωμένη

Μὲς στὴν καρδιά σου μάλσαμο νὰ ρίξω.

Μὰ ὅταν, ὀϊμένα, μὲ: στὸ στήθος νιώθω

Πῶς κάτι καυτερό βαθιά μου κλείνω,

Κι' ὅταν μὲς στὴν καρδιά σκληρὰ σ' ἐκρίνω,

Βλέπω νεκρὸ τὸν ἀραχλὸ μου πύθο —

Σὰ φτάν' ἡ ὀργὴ τὰ σωθικά μου, νιώθω

Πῶς δάσκαλός σου δὲν μπορῶ νὰ γίνω

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΪ' ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

9.—

3.

Κάτι όμως φαίνεται: πώς βγήκε από το ρομάντζο του.

Θάχανε περάσει τέσσερις περίπου μήνες από τη μέρα που κυκλοφόρησε το βιβλίο του, όταν ένα πρωινό, πριν ακόμη σηκωθεί από το κρεβάτι του, ο ταχυδρόμος τούφερε ένα γράμμα. Ο φάκελλος ήταν γκριζός πολυτελείας, από τους φακέλλους του κουτιού, το πανώγραμμο ήταν με γυναικείο χέρι γραμμένο και το γραμματόσημο καθώς και οι ταχυδρομικές σφραγίδες δείχνανε πώς το γράμμα ήρθε από την Πόλη. Τάνοιξε. Γύρισε το φύλλο, ζήτησε πρώτα την υπογραφή: «Με θαυμασμό Ι. Α.» Τίποτε άλλο. Κάτου από την υπογραφή το στερονόγραφο: «Α θελήσετε να μου γράψετε, πού θάν το θεωρήσω μεγάλη μου ευτυχία τούτο, το γράμμα σας νάν το συστήσετε:

I. I.

Poste Restante

GALATA

Constantinople.»

— 'Ας δώμε τώρα και τί μ'ας γράφει αυτό το Ι. Α...! μουρούρισε.

Και διάβασε ένα γράμμα, λίγες άράδες, δέκα δώδεκα το πολύ, γιομάτο λυρισμό και θαυμασμό. Η Ι. Α. ήταν κόρη και διάβασε τον «Αποδιωγμένο της ζωής». Και τόσο την τραβήξε ο ήρωας του βιβλίου, ο Τέλης Στρατίδης, πού τον αγάπησε, πού είναι ξετρελλαμένη μαζί του. «Και δέ γίνεται, τούγραφε, κάτι ή πολύ από τον έαυτό σας θάχετε βάλει στον ήρωά σας κ' έγινε τόσο ώραιος, τόσο δυνατός, γιατί δείχνει το έργο σας, πού έχει περίσσιο γού, πώς είναι όλόια από την καρδιά τραβηγμένο. Διαβάζω και διαβάζω πολύ, δικά μας και ξένα, μα λιγοστά βιβλία είναι πού ως τώρα τόσο με τραβήξανε».

Το γράμμα της άγνωστής του κόρης πολύ τον συγκίνησε. Το διάβασε και το ξαναδιάβασε πολλές φορές. Και διαβάζοντάς το κάθε φορά τάνιθωνε στο πλαινό του τραπέζακι και βυθιζότανε σε σκέψεις και πάλι τότεργε και το ξαναδιάβαζε. Δέν ήξερε κι αυτός πώς να ξηγήσει αυτή την παράξενη έντύπωση πού τούκανε το γράμμα και κάτι τού γλυκοψιδύριζε στην ψυχή του πώς ή κόρη αυτή, πού ήρθε από τόσο μακριά νάν τού φέρει μια τέτια απόκοσμη ευχαρίστηση, δέν ήρθε έτσι περαστικά νάν τού πεί δυο λόγια γλυκά, νάν τού φέρει ένα άγγελικό καλημέρισμα,

μα δά σταματούσε σιμά του, θάν τούφερνε τον ήλιο της Νιότης στά κρούα του τα γεροτεία.

Και κάθισε και της έγραψε εκεί στην κρεβατοκάμαρά του, μόλις σηκώθηκε από το το κρεβάτι, ένα γράμμα θερμό, δλόθερμο, σα νάν τούγραφε σε καμιά παλιά κι αγαπημένη του φίλη, και την πορακαλούσε νάν τον θεωρεί φίλο της και νάν τού ξαναγράψει, και νάν τού γράφει ταχτικά, γιατί το νιώθει πώς τα γράμματά της μεγάλο καλό θάν τού κάνουνε.

Το μεσημέρι, στο τραπέζι, τους διάβασε το γράμμα, τους μίλησε για τη συγκίνησή του και χαμογελώντας είπε:

— Νά, τα κέρδη μας και οι χαρές μας! Κέρδη τέτια και τέτιες χαρές πού τάνπολαβαίνουνε μόνο όσο δημιουργούνε!...

Σε δεκαπέντε μέρες ήρθε δεύτερο γράμμα. Ο ίδιος φάκελλος, στην ίδια θέση το γραμματόσημο κολλημένο, τα ίδια γράμματα. Πριν τάνοιξει ένιωσε την καρδιά του να φτερουγίζει. Και μόλις τάνοιξε και διάβασε τις πρώτες άράδες, ένα φως ήλαρό απλώθηκε στη μορφή του κ' ένα απαλό χαμόγελο διόρφηνε τα χείλια του.

— Ένα τέτιο γράμμα δέν τάνίξει να διαβαστεί μέσα σε τέσσερις τοίχους. Θέλει άέρα και φως και ποιηλών κελιάματα και μυρουδιές λουλουδιών πού νάν τάνομπανιάσουν το διάβασμά του!...

Και το πήρε και πήγε στο πάρο του Ζαλπίου και κάθισε σ' ένα παγκάκι, κάτου από ένα βαθύσκιο ευκάλυπτο, και το διάβασε. Δέν ήταν γράμμα εκείνο. Έταν τραγούδι παραδεισένιο. Τούγραφε πώς είναι τρισευτυχισμένη πού πήρε γράμμα του, και τέτιο γράμμα μάλιστα! από τον Τέλη Στρατίδη, και τούλεγε πώς και ή δική της ή ψυχή, στέλοντάς τον το πρώτο γράμμα, της γλυκοψιδύρισε πώς δέ θά μείνει δίχως απάντηση, πώς γλήγορα θά χαρεί γράμμα του, κι όχι μόνο ένα, μα πολλά γράμματα, πλήθος, μα και τόσο αίστάνθηκε το βιβλίο του και τάνάπησε τόσο. Τού ζητούσε και τη μεγάλη χάρη, ένα αντίτυπο τού βιβλίου του, με δυο λόγια γραμμένα με το χέρι του, νάν τούχει για θύμηση, για φυλαχτό. Τούγραφε άκόμα και τόνομά της, το μικρό. "Ιλντα τη λένε. Μα πάλι αυτό δέν είναι το καθαυτό της όνομα. Είναι τόνομα πούδωσε στην ψυχή της, και μ'αυτό τόνομα θενά τού παρουσιάζεται πάντα. Για τάλλο τόνομα, το κοσμικό: τί τον ενδιαφέρει; "Ας μην το μάθει και ποτέ. Την "Ιλντα αυτός θά γνωρίζει και ή "Ιλντα θάν τού μένει πάντα πιστή.

— Μόνο να με ιδεί, χαμογέλασε ο Παύλος, και θά χάσει άμέσως την πίστη της!

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὀδὸς Πραξιτέλη 29 (ἐπάνω πάτωμα)

Συντροπή χρονιάτικη: Δρ. 20.

Βρίσκεται σὲ ὅλα τὰ κίосκια καὶ πουλιέται 20 λεπτὰ τὸ φύλλο.

Κι ὅσο κι ἂν τὸ χάριξε τὸ γράμμα, κι ὅσο κι ἂν κολακεύτηκε ὁ ἐγωϊσμός του, ὄχι μόνο ὁ συγγραφικὸς μὰ κι ὁ ἀνθρώπινος, ποὺ ἓνα κορίτσι, ἀδιάφορο ἂν εἶναι ὁμορφο ἢ ἄσκημο, ἂ βρίσκεται στὸ ἀνθισμα τῆς ζωῆς ἢ ἂν τσακίστηκε ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση, ὅσο κι ἂν κολακεύτηκε λοιπὸν ποὺ ἓνα κορίτσι τοῦστελε τὴν ψυχὴ του ἀπὸ τόσο μακριὰ νὰν τοῦ γλυκομιλήσει ἔτσι, τὸ αὐτοκολάκευμα αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ συλλογιστεῖ πὼς ἕνας τέτιος ἐνθουσιασμός δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ γιὰ πάντα καὶ πὼς ἀργὰ ἢ γλήγορα, σήμερ' αὔριο, στὴν ψυχὴ τῆς κόρης ἢ ζωῆ θὰ μιλήσῃ μ' ἄλλη γλώσσα, πὸ φυσικὴ, καὶ ἡ καρδιά της δὲ θάρρησῃ νὰ βρεῖ τὸ ταίρι της.

Μὲ τὸ πνέμ' αὐτὸ κάθισε καὶ τῆς κατάστρωσε ἓνα γράμμα πολυσέλιδο. Τὸ ταχυδρομίσε καὶ τὸ μετάνωσε ἀμέσως. Γιατί νὰν τῆς στείλῃ τέτιο γράμμα; Δὲ θὰ θυμώσῃ; Δὲ θὰ πάψῃ νὰν τοῦ γράφῃ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ; Νά, λοιπὸν ποὺ ἡ ζωὴ τοῦ χαμογελαῖ ἔτσι, καὶ τόσο ἀργά, μὰ φορὰ κι αὐτὸς στὸ χαμόγελό της ἀπλώνει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια σύγνεφο βαρῦ.

Ἡ ἀπάντησι δὲν ἄργησε νάρθει. Εἶτανε λακωνικὴ. «Ἡ ἴλντα μένσι πιστὴ στὸν Τέλη Στρατιδὴ καὶ θὰ μένει γιὰ πάντα».

4

Ὁ Παῦλος ἄρχισε καὶ νὰν τὴ βλέπει τὴν ἴλντα. Καὶ νὰν τὴ βλέπει μάλιστα στὸ Ζάππειο, [στὸ ἴδιο παγκάκι, κάτον ἀπὸ τὸ βαθύσκιο εὐκάλυπτο, ποὺ διάβασε τὸ γράμμα της, τὸ «παραδεισένιο τραγουδι», καθὼς τὸ χαρακτήριζε.

Πήγαινε τεκτικὰ, μὰ δυὸ φορές τῆ βδομάδα, τὰ δειλινά, στὸ παγκάκι καὶ καθότανε καὶ περνοῦσε ὥρες κι ὥρες μὲ τὴ σκέψῃ της. Ἔτσι τὴν ἔφερε σιμὰ του καὶ τὴν κρατοῦσε ὅση ὥρα ἤθελε. Καὶ τῆς ἔλεγε—κι ὁλοένα τῆς ἔλεγε. Καὶ γύριζε σίτι του, ὕστερ' ἀπὸ τὰ φανταστικὰ αὐτὰ ραντεβού, καταμαγεμένος. Τὴν εἶδε, τῆς μίλησε—τί ἄλλο ἤθελε; Κ' ἐπειδὴ εἶχε ὀρίσει καὶ τίς μέρες ποὺ πήγαινε στὸ παγκάκι, σὰν καμὰ μέρα ἀπὸ τίς ὀρισμένες τύχαινε κακοκαιριὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πάει, στενοχωριότανε:

—Σήμερα δὲ θὰν μπορέσω νὰν τὴ δῶ! σιγόλεγε μελαγχολικὰ.

Τὸ χειμῶνα, τὰ ραντεβού αὐτὰ κοπήκανε. Μὰ ἤρθε ἡ ἀνοιξὴ κ' ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσουν. Πὼς; Νὰν τὰφίσουμε ἔρμο τὸ παγκάκι μας; Καὶ τὴν προσκαλοῦσε νὰρχίσει νὰ ξανάρχεται, μὲ τέτιους στίχους:

Τὸ παγκάκι μας ἔρμο τὰφίσαμε
στὶς βροχές, τοῦ χειμῶνα τ' ἀγιάζι,
μὰ ἡ ἀνοιξὴ τώρα σὰν προβάλε
νά το πάλι, σιμὰ του μᾶς κράζει.

Τὰ δεντράκια ποὺ ἠσκιώνουν το, δίπλα του
τὰ ψηλά, τὰ στητὰ κυπαρίσσια,
μᾶς καλοῦνε καὶ τώρα σὰν κι ἄλλοτες,
σὲ ἀγάπης καινούρια μεθῆσια.

Ἔλα ἀγάπη μου, δέξου τὸ κάλεσμα
τῆς γητεύτρας κι ὀλόχαρης φύσης.

Ἔλα, ξέρω, μὴν πείς ὄχι, ξέρω το:
ἓνα δειλι θάρρθεῖς—Μὴν ἀργήσεις!

—Εἶναι ἡ καλύτερη ἀγάπη αὐτῆ, συλλογιζότανε, ποὺ χαίρουμαι στὴ ζωὴ μου. Ἀγάπη δίχως πίκρες, ἴσως γιὰ τὴ διευτύνω ἐγὼ ὅπως θέλω!

Καὶ χαμογελοῦσε μὲ τὴ σκέψῃ του αὐτῆ.

Στὸ σίτι ἔχι μόνο τὰ γράμματα διαβάζανε, μὰ κι ὅλα τὰ καθέκαστα τὰ μαθαίνανε—ἔξὸν ἀπὸ τὰ ραντεβού. Αὐτὰ τὰ κρατοῦσε φιλάργυρα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Στὸν Πέτρο ὅμως τσιμουδιὰ ἀπ' ὅλ' αὐτὰ. Τοῦρχότανε ντροπὴ νὰν τοῦ ξεμυστερευτεῖ τίς ἀδυναμίες του. Φοβότανε πὼς θὰ γελάσει μαζί του. Ἀπὸ τῆ Θούλα ὅμως κι ἀπὸ τῆ Λίνα δὲν ἔκρυβε τίποτε. Οὔτε τίς σκέψεις του. Καὶ πολλὲς φορές τὸ βράδι, σὰ χειμῶνιασε γιὰ καλὰ μάλιστα, κι ἀργοῦσε λίγο νάρθει ὁ Πέτρος, καθόντουσαν οἱ τρεῖς τους κι ὄλο γιὰ τὴν ἴλντα μιλοῦσαν.

Ἡ Θούλα καὶ ἡ Λίνα, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν τόσο, τὸ χαίρόντουσαν ποὺ τότε βλέπανε τώρα, μὲ τὴν ἀγάπῃ του αὐτῆ, νὰ ξαναβιώνει στ' ἀληθινὰ, νὰ παίρνει κουράγιο γιὰ τὴ ζωὴ, ἀκόμα καὶ νὰν τοὺς δηλώνει πὼς νιώθει ὄρεξη γιὰ δουλιὰ, μεγάλη ὄρεξη, πὼς στὸ μυαλό του κλωθογυρίζουνε χίλια δυὸ πράματα, ἄμορφα γιὰ τὴν ὥρα, μὰ ποὺ σιγὰ σιγὰ θὰ πάρουν τὴν χρειαζομένη μορφή τους σὲ δράματα ἢ σὲ δηγήματα. Καὶ τὸ χαίρόντουσαν αὐτό, γιὰ τὴ ἴσια ἴσια ὁ Παῦλος, ἀφοῦ τέλιωσε καὶ τύπωσε τὸ ρομάντζο του, τοὺς εἶχε πει πὼς τὸ νιώθει πὰ πὼς ὅ,τι εἶτανε νὰ κάνει στὴ ζωὴ του, τόκαμε, καὶ τώρα τίποτ' ἄλλο δὲν τοῦ μένει παρὰ νὰ σταυρώσει τὰ χέρια του καὶ νὰ προσμένει τὴν κρίσιμη τὴν ὥρα.

—Νά, ὅμως ποὺ τὰ πράματ' ἀλλάζουν! τοὺς εἶπε. Ἡ μεγάλη ἡ ἀγάπη ποὺ τὴν ἀποξήτησα τόσο σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἔρχεται ἀκάλεστη καὶ μὲ βρίσκει τώρα στὰ γερατιὰ, καὶ τόσο μεγάλη μάλιστα!

—Μὰ καὶ πότε σοῦλειψε ἡ ἀγάπη; τοῦ εἶπανε

μ' ένα στόμα ή Θούλα και ή Αίνα. Δέ σ' αγαποῦμε |
μεις ;

— Μά, παιδιά μου, ή δική σας ή αγάπη είναι ἀ-
γάπη ὑποχρεωτική. Τήν αγάπη σας ἔπρεπε νά τήν
ἔχω και τώρα πού τήν ἔχω τή χαίρομαι. Μά δέ με
σώνει, δέ μᾶς σώνει ή τέτια αγάπη. Ἡ ψυχή μας ἀπο-
ζητάει και τήν ἄλλη αγάπη πού δέν ἔχει καμιᾶ σκέση
μέ τὸ αἷμα και μέ τοὺς κοινωνικούς μας τοὺς δε-
σμούς, τήν αγάπη πού μᾶς ἔρχεται ἀπὸ κεί πού δέν
τὸ περιμένουμε και δέν τὸ φανταστήκαμε ποτές, μιᾶ
αγάπη πού ἰσοπεδώνει τὰ χρόνια, πού ἐξουδετερώνει
τήν ἀπόσταση, πού γκρεμίζει καθ' ἐμπόδιο και ζεῖ
λεύτερα πάνου κι ἀπὸ νόμο κι ἀπὸ κοινωνία. Μιᾶ τέ-
τια αγάμη ή Ἰλντα μού φέρνει σήμερα !...

Ἡ Παῦλος εἶχε ρωτήσει κ' ἔμαθε πότε ἔρχεται τα-
χυδρομεῖο ἀπὸ τὴ Πόλη και τώρα πιά δέν τὸ καρτε-
ροῦσε τὸ γράμμα τῆς Ἰλντας σπῖτι του, μά πήγαινε
ὁ ἴδιος στὸ ταχυδρομεῖο και τὸ ζητοῦσε. Καὶ στὸ
σπῖτι τὸ νιώθανε, πρὶν τοὺς τὸ πεί, ἂν ἔχει γράμμα ή
ἔχι. Γιατί ἅμα λάβαινε γράμμα, λαμποκοποῦσε ὅλος
και μπαίνοντας σπῖτι πάντα εὑρισκε ἕνα χωρατὸ ή
ἕνα γλυκὸ λόγο νά πεί, κι ἅμα ή τὸ ταχυδρομεῖο καθ-
νστεροῦσε ή ἐρχότανε και δέν τοῦφερνε γράμμα·
πικραμένος κι ἄλαλος ἔμπαινε σπῖτι του.

Μέ τήν Ἰλντα εἶχε ἀλλάξει ἕξη ὡς ἑπτὰ γράμ-
ματα, τὸνα θερμότερο ἀπὸ τᾶλλο. Ξαφνικά τὰ γράμ-
ματα σταματήσανε. Πέρασε μιᾶ βδομάδα, πέρασε
δεύτερη, και τρίτη και τέταρτη, πῆγε και ξαναπήγε
στὴν πόστα, βαπόρια ἤρθανε και ξανάρθανε ἀπὸ τὴν
Πόλη, και αὐτὸς γράμμα τίποτε. Αὐτὸ πολὺ τὸν πεί-
ραξε. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα και τὸν τυράνησε ἀρκετά.
Ἡσυχία δέν εὑρισκε. Ὅλα τοῦ φταίγανε. Καὶ ἂν
καμιᾶ φορὰ ή Αίνα ή ή Θούλα ἀποφασίζανε νὰν τοῦ
ποῦνε, για νὰ τὸν ἡσυχάσουνε, πὼς δέν πρέπει και νὰ
στενοχωριέται, και νὰτὸ παίρνει ἔτσι κατάκαρδα, τοὺς
ἀπαντοῦσε ἡμερα μά μέ πονεμένο τόνο πού τὸ χιλι-
μετανιώνανε πού τὸν ταράζανε στὸ γαληνωμένο πόνου
του.

Ἦστερ' ἀπὸ μῆνα, ἕνα μεσημέρι, γύρισε σπῖτι του
καταχαρούμενος. Δέν περπάταγε, πετοῦσε. Τὸ περ-
πάτημά του και γενικά ή κορμοστασιά του τὸν
ἔδειχνε δέκα χρόνια τουλάχιστο νεώτερο. Ἡ Θούλα
εἶτανε στὸ παράθυρο και τὸν περίμενε. Και πρὶν
ἀκόμη τὴ δεῖ ὁ Παῦλος, μπῆκε μέσα και φώναξε :

— Αίνα, τρέξε !... Ἐλα, Αίνα !... Ὁ πατέρας ἔ-
λαβε γράμμα !...

Και τρέχανε κ' οἱ δυὸ νὰ τὸν καλοδεχτοῦνε στὴν
ὀξώπορτα. Κάνανε νὰ τονέ ρωτήσουνε, μά δέν προ-
φτάσανε. Ὁ Παῦλος τίς πρόλαβε. Καὶ βγάζοντας
ἀπὸ τὴ μέσα τάπητὴ τοῦ σουρτούκου του ἕνα χαρτί
σκοῦρο μεγαλοῦτσικο, μέ σφραγίδες ταχυδρομικές και
μέ γραμματόσημα, ταὺς τῶδωσε, λέγοντάς τους γελα-
στά :

— Νά, τὸ γράμμα !... Ἔρθε πιά !

Τᾶνοιζαν και μέσα εἶταν ή φωτογραφία κόρης
κατάξανθης, ἴσαμε εἴκοσι εἰκοσιδύο χρονῶνε, ψηλῆς,
γλυκειᾶς, ὁμορφῆς, πού τὰ μεισίδια της εἶχανε κάτ,
εὐγενικᾶς γρομμῆς χαρακτηριστικῆς, τόσο χαρακτηρι-
στικῆς πού μιᾶ και νὰν τίς ἔβλεπες σοῦ μένανε για
οἶντα χαραγμένες στὴ θύμηση. Ὅσο τὴν κοιτάζανε
τήν εἰκόνα τῆς κόρης και οἱ τρεῖς τους, — και τὴν κοι-
τάζανε ὦρα κι ὦρα, και τὸ φαῖ τὰφίσανε και κρύ-
ωσε· πού νου για φαῖ τώρα — ὅσο τὴν κοιτούσανε τὴν
εἰκόνα, ὁ Παῦλος καθισμένος στὴν καρέκλα του και
κρατώντα; τὴ στα χέρια του, στα δυὸ του χέρια, και οἱ
ἄλλες δυὸ ἀκουμπώντας στοὺς ὤμους του, μέ τὴ μα-
τιά τους καρφωμένη σ' αὐτή, — ὅσο τὴν κοιτούσανε
τόσο και βρίσκανε καινούριες χάρες σ' αὐτή.

— Δείχνει πὼς εἶναι κοπέλλα μέ νου ! εἶπε ή
Αίνα.

— Και μέ εὐγενικὰ ψυχῆ ! πρόσθεσε ή Θούλα.

— Μά και μέ θέληση ! παρατήρησε ὁ Παῦλος. Πα-
ρατηρεῖστε τούτη τὴ γωνιά στα χεῖλια της, και τὴ
ματιά της προσέχτε... Τί τόνου πού δίνουνε στὸ ὄλο
της !

Και σὰν ἔστησε τὴν εἰκόνα ἀντικρὺ του, ἀκουμ-
πώντας τὴ σὲ μιᾶ μπουκάλα κρουσταλλένια τοῦ νεροῦ,
ἀρχίνησε νὰ τρώει χωρὶς ὄμως και νὰ ξεκολνάει τὰ
μάτια ἀπὸ πάνου της.

— Σήμερα ἔχουμε στὸ τραπέζι και τὴν Ἰλντα ! Στὴν
ὕγειά της λοιπόν ! εἶπε και; τσοῦγκρισε τὰ ποτήρια
μέ τὰ κορίτσια του.

Και ξαναπῆρε τὴν εἰκόνα στα χέρια του. Καὶ τὴ
γύρισε. Καὶ τότε μόνο εἶδε τὰ λόγια πού εἰντουσαν
ἀπὸ πίσου γραμμένα « Στὸν Τέλη Στρατίδη ή Ἰλντα
του ».

— Ἰλντα μου ; μουρμούρισε ὁ Παῦλος και μελα-
χόλησε. Τέτια νιάτα και τόση ὁμορφιά, συλλογίστηκε,
δέν μπορούνε νὰ μένοννε για πάντα ἀφασιωμένα σ'
ἕναν πού κοντοστέκεται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου κου-
ρασμένος πιά ἀπὸ τὴ ζωή...

Κ' ἕνα δάκρυ, ἀθελά του, κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια του
κ' ἔβρεξε τὴν εἰκόνα.

(Στᾶλλο φύλλο τελιώνει)

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ ἀγαπητὸς Νίκος Ζελλίας (ὁ Στέφανος
Πάργας τῶν Ἀλεξανδρειανῶν «Γραμμάτων»)
στεφανώθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια στίς 16 τοῦ
Ἰουλίου με τὴν δα Εὐτυχία Κωστή Μπόιου.
Ἐλόθερμος εὐκῆς,

— Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλου θὰ συνεχίσουμε τὰ
«Σημειώματα στὸ περιθώριου» τοῦ Κωστή Παλαμά,

πὸ τὸ τελευταῖο του τυπώθηκε στὸν ἀριθ. 468 (1912) τοῦ «Νουμά».
— Μερικὰ ἀπὸ τὰ περιεχόμενα τοῦ ἐρχόμενου φύλλου: Ἰουλίας Περσάκη, Ὁ Σωκρατικός.— Ἀλκή Θρύλου: Φεγγαροτράγουδο.— Τς. Ζυρίχη.— Ρώμου Φιλύρα, Νέα Εἰσόδια κτλ.

ΑΠΟ ΤΑ 'ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ,

(Συνέχεια τῆς σελίδας 290).

89.

Ξανάρθαμε στὸ ρεμπελιὸ καὶ στὸ παλιό μας χάλι
Κ' οἱ Πέντε πᾶνε προσευχές, ἔξεχαστήκαν πάλι.
Μά, ὅπου ποτῆρι βρῖσκεται, ἐκεῖ καὶ θὰ μᾶς εὔρης,
Μὲ τεντωμένο τὸ λαϊμὸ μακρὸ σὰν τὸ μπουκάλι.

90.

Ἡ πρώτη νιότη μου ἦ παλιὰ σήμερα πάλι ξαναῆ,
Καὶ τῆς χαρᾶς ἀποζητῶ τὸ πρῶτο μου νὰ βρῶ κρασί,
Μ' ἂν εἶναι ἄψυ—μὴ περγελάς—ἐμένα μὲ γητεῦσι
Τῆ γέψη ἔχει τῆς ζήσης μου, γιὰ δαῦτο φαίνεται κι'
[ἄψυ.]

91.

Αὐτὸς ὁ θόλος τ' οὐρανοῦ μ' ἔνα γαβᾶθι μοιάζει,
Ποῦ ἀναποδογυρίστηκε καὶ τοὺς σοφοὺς τρομάζει.
Σὺ κῦτταγε τὸν ἔρωτα τῆς κοῦπας μὲ τὴ στάμνα:
Χεῖλια μὲ χεῖλια βρῖσκονται κι' ἀνάμεσα αἶμα στάζει.

92.

Προτοῦ καὶ σένα ἦ Μοῖρα σου ἀπ' τῆ ζωῆ ξεγράψει,
Πέ: νὰ σοῦ φέρουνε κρασί τριανταφυλλὶ στὴ βιάψη.
Κακόμοιρε, μὴ νόμισες πῶς εἶσαι σπάνιος θησαυρός,
Καὶ πῶς θὰ σὲ ξεθάψουνε μιὰ καὶ ποῦ σ' ἔχουν θάψει;

93.

Πίνε, γιατί θὰ κοιμηθῆς γιὰ χρόνια μέσ' στὴ γῆ βα
(θεῖα
Μονάχος, δίχως σύντροφο, κι' οὔτε γυναίκα; ἀγκυλιά:
Τὸ μυστικὸ, ποῦ θὰ σοῦ πῶ κῦττα καλὰ νὰ κρυψῆς;
Λουλούδια ποῦ μαρμάθηκαν, ποτὲ δὲν ξαναθίζουν πιά.

94.

Φεύγει ἡ ζωῆ, παράξενο καὶ μάγο караβάνι,
Τῆ στιγμὴ κλέφ' του τῆς χαρᾶς καὶ μόνο αὐτὸ σοῦ
[φτάνει.
Ἐ Κάπελα! Τὶ θλίβεις γι' τ' αὔριο τῶν συντρόφων;
Χῦνε κρασί! προτοῦ καὶ τούτῃ ἡ νύχτα νὰ πεθάνῃ!

95.

Στὰ πλούτῃ μὴ πιστεύεσαι, δὲν εἶναι σίγουρα πολὺ.
Τὸ νοῦ σου! κ' ἔχει τὸ σαθρὸ τῆς Μοῖρας ἄκρη σου-
[βλερῆ.
Κ' ἡ τύχῃ γλυκαμύδαλα στὸ στόμα σου κι' ἂν βάλῃ
Κῦτα νὰ μὴν τὰ καταπιῆς, μπορεῖ φαρμάκι νὰν κ' ἔκει.

96.

Πιὸ πέρα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς κι' ἀπὸ τὴν Πρώτῃ
[Μέρα, ἐγὼ
Καλέμι, Κόλαση, Οὐρανό. καὶ Πλάκα ζήταγα νὰ βρῶ
Μοῦπε τέλος ὁ Κύριος, Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ φωτός:
«Σὲ σὲ θαβρῆς καὶ Κόλαση, Πλάκα, Καλέμι κι' Οὐρα-
νό.»

97.

Ὅποιος τὸ ἐρωτοβότανο στὰ στήθεια, του ποτίζει,
Μέτρα ἀνωφέλετη καμμιὰ στὸ βίο του δὲ λογιζει,
Ἔτε ζητᾷ τὸ θέλημα τὸ θεῖο νὰ προλάβῃ,
Ἔτε τὸ κρασοπότηρο γιὰ κέφι του γιομίζει.

68.

Ὁ οὐράνιος θόλος, ποῦ ψηλὰ κάθε μναλὸ ξαφνιαίνει
Βρῖσκω μὲ λύγχο μαγικὸ ἀπαράλλαχτα πῶς μοιάζει
Κ' ἔχει τὸν ἥλιο λάμπα του, τὴν οἰκουμένη λύγχο,
Κ' οἱ ζωγραφιές του εἴμαστε μεῖς, ποῦ τίς γυρνοῦν
γιὰ χᾶζι.

99.

Μιὰ κ' ἡ ζωῆ φεύγει, περνᾷ, Μπάλη τί εἶναι καὶ Βαγ-
[δάτη,
Πίκρα καὶ γλύκα ποιὸς ζητᾷ στὴν κοῦπα τῆ γεμάτῃ;
Πίνε λοιπὸν κρασί γιατί σὰν φύγωμε κ' οἱ δυὸ μας
Θὰ ψάχνῃ ἀδίκως νὰ μᾶς βρῆ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ μάτι!

100

Σὰν ἀνταμώνεστε μαζί καὶ μοῦ μπεκρολογᾶτε
Καὶ λέτε ἀστεία, φίλοι μου, δικὰ σας καὶ γελάτε,
Σὰν πάῃ νὰ πιάσῃ ὁ κεραστής τὸ θεῖο κρασί τῶν Μά-
[γων
Στὰ κρασοχαιρετίσματα καὶ μένα μὴ ξεχνάτε.

K. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪ'Α ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραληφθὲν
θαλαμηγῶν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων. ἀμιθῆ-
του πολυτελείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς
(παραλία Τρούμπας) ἕκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 3 μ.
μ. κατ' εὐθείαν δι' Ἀλεξάνδρειαν.

Γραμμὴ Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας Γραμμὴ Πειραιῶς Κυνκλάδων

Τὸ μὲ διπλοῦς ἔλικας καὶ μηχανὰς ἀφθάρτου τα-
χύτητος πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγῶν ἀτμό-
πλοιον «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία
Τρούμπας).

Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥραν 10.30' μ.μ. διὰ
Σῦρον Ἄνδρον, Κόρθιον καὶ Τήνον.

Ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὥραν 8ην μ.μ. κατ'
εὐθεία διὰ Θεσσαλονίκην—Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:
Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελ-
λοῦ ἀρ. 1 καὶ εἰς τὰ πρακτορεῖα ταξιδιῶν κ. κ. Θωμᾶ
Κοῦκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν καὶ Σ. Σωτηρίου
(Πλατεῖα Συντάγματος) καὶ Ἰωάννου Ρέντα (παρὰ τὸν
ἠλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμονοίας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44,
(ὀπισθεν ἁγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγον ὁδὸς Ἀντωνιάδου

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΕΛΗ
Ὁδὸς Μιλετιάδου ἀριθ. 1

ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΚΥΡΑΣ

Ἐξεδόθη διπλοῦν τὸ τεῦχος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιθεωρήσεως » Ἀρχεῖα Ἰατρικῆς καὶ Βιολογίας» ἐπιμελεία τοῦ Ἐκδοτικοῦ τμήματος τοῦ Οἴκου Ἀγκύρας με πικουλιωτάτην καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαν ὕλην. Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἄρθρων καὶ μελετῶν ἀναφέρονται τὰς τῶν κ. κ. Δ. Τράντα ὀφθαλμιάτρου, ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοσκοπήσεως τῆς ἰριδοκερατίου γωνίας, Ι. Παπαθεοδώρου, γενικοῦ ἀρχιάτρου ἐπὶ τῆς ἐν πολέμῳ χειρουργικῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, τὸν ἐναρκτήριον λόγον τοῦ καθηγητοῦ κ.Κ.Μέριμηγκα, Θεραπευτικὴν ἐπιθεώρησιν κ.λ.π. Ἐν παραρτήματι δὲ καὶ εἰς ἴδιον τεῦχος, δημοσιεύεται ἐπιμελημένη καὶ διορθωμένη ἔκδοσις, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σωζομένων, σήμερον κειμένων, τῆς Πραγματείας τοῦ Παύλου Αἰγινήτου...

Ἐξεδόθη διπλοῦν τὸ τεῦχος τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου. Μεταξὺ τῶν περιεχομένων του, ἀναφέρονται ἐργασίας τῶν κ. κ. Κ. Σάββα, καθηγητοῦ, περὶ ἀναμορφώσεως τῆς δημοσίας ὑγείας **Ε' Καλλιοντζῆ**, καθηγητοῦ, περὶ ἀγγειωμάτων ἐν γένει καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν **Ἐμμ. Ἐμμανουήλ**, χημικοῦ τὶ γάλα πίνωμεν καὶ τί πρέπει νὰ πίνωμεν. **Α. Παράσχη** ἱατροῦ περὶ θεραπείας τῆς αἰμοπτύσεως παρὰ τοῖς φυματικοῖς κ.τ.λ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

“ΜΟΥΣΙΚΗ,”

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΗΣ ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ

ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΧΡΥΣΟΥΝ - ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΓ' ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

13-15 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ—ΑΘΗΝΑΙ

Διὰ τραγουδοῦ καὶ πίνου

Θ. Ι. ΣΑΚΕΛΑΑΡΙΑΔΟΥ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΤΙΠ - ΤΟΠ

Ἐπερέττα εἰς πράξεις τρεῖς

305—Θέλω σφιγτὰ νὰ σ' ἀγκαλιάσω (valse-duetto)	Δρ. 1.25
304—Ἄχ! κορίτσια νὰ ξέρατε (duetto)	» 1.25
303—Ἄχ! ἡ φτωχεὰ (polka)	» 1.25
306—Τοῦμ - λά - λά	» 1.25
308—Ἀνδαλουζῆα (duettino)	» 1.25

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΟΥ'ΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς ΔΕΩΝΙΑΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ ταχύπλοον θαλαμηγὸν ὑπερωκεάνειον

“ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ,”

Θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθείαν διὰ νέαν Ὑόρκην τὴν 2 Νοεμβρίου

Ἐπίσης τὸ θαλαμηγὸν ὑπερωκεάνειον

“ΠΑΤΡΙΣ”

Θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 9 Νοεμβρίου.

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἐθ. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ἐπισθεν Ἀγ. Τριάδος) Ἀρ τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀσφαλίσωσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἐταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίξτε τὴν Σημαίαν σας, μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα σας.